

Läsartext: En tuffajt mellan åtta personer som har fullt upp med sig själva

Agendas partiledardebatt sändes i SVT i söndags. Bild: Jessica Gow

Malmö den 11 oktober 2020. Åtta personer på bästa sändningstid, står i en tv-studio och debatterar vårt samhälle och vår värld. Varje person tillhör ett parti, ett parti som det kämpas och "fajtas" för i alla möjliga frågor. Men om man ska vara riktigt ärlig, försvarar dessa personer verkligen sitt parti, eller är det bara ett spel för galleriet?

Ibland känns det som att debatten enbart består av sarkasm och en otroligt tråkig attityd gentemot varandra. Den ena ska replikera den andre med så rappa och coola meningar som möjligt, allt för att sätta personen ifråga "på plats". Därefter vrider man sig mot kameran och uppvisar ett förnöjt leende där man kan utläsa minen som ett stort: "där fick du!"

Åtta vuxna människor står bakom en pulpet och ser vuxna ut. Deras arbete innefattar att se till att vårt land fungerar på bästa sätt. Men är det egentligen deras mål, är det inte bara en fasad? Hela spelet känns som en teateruppsättning där varje politiker vill ha den bästa rollen, gärna huvudrollen. En "tuffajt" mellan åtta personer som har fullt upp med sig själva. Tänker de ens på gemene man ute i samhället? Är det inte bara en marknadsföring rakt igenom för att sälja in sitt eget varumärke, och profilera sig på bästa sändningstid? Ibland undrar jag faktiskt om det inte är så.

Vi lär våra barn/ungdomar att vara hövliga och snälla. Svara fint på tilltal, och respektera sina kamrater. När man ser en politikerdebatt får man känslan av att dessa egenskaper känns väldigt långt borta. Där finns ingen hövlighet, ingen respekt och framför allt ingen ärlighet.

Där finns ingen av dessa åtta personer som någon gång säger "vi gjorde fel. Vi tar ansvar för att vi misslyckades". Ingen vill, och ingen vågar. Så fort de får ett påstående om att de har misslyckats på ett eller annat sätt, blir svaret alltid något helt annat än vad själva frågan egentligen handlade om. Finns inte en av de åtta som någon gång sa "du/ni har rätt - jag/vi gjorde fel!"

Just att ingen vill ta ansvar skrämmer mig mest. Återigen, vi lär våra barn en massa om ansvar, medmänsklighet och ärlighet. Sedan radar våra förtroendevalda upp det ena misstaget efter det andra av oförståelse, oärlighet och förnekelse.

Varför kan inte åtta personer komma fram till vad som är bäst för ett land? Att de tillsammans säger: "Vad kan vi göra tillsammans för att skola, vård, arbete och allt annat som rör vårt samhälle bli så bra som det bara kan?" Vill inte alla ha en bra skola, mindre kriminalitet, fler jobb och så vidare? Är det verkligen så att vi på riktigt har åtta olika alternativ på vad som är den rätta vägen för att nå våra mål? Nä, jag tror faktiskt inte det, utan mycket handlar om att bevara, och bevaka sin egen roll i detta skådespel.

Det räcker med att vi tittar över Atlanten där den största dokusåpan utspelar sig helt utan regissör och manus. Där huvudrollsinnehavaren själv gör allt i sin makt för att behålla sin topposition genom att kränka och tala nedlåtande till folk. All denna parodi bara för att man vill ha en maktposition. Nu hoppas jag att vi i Sverige aldrig kommer dithän, utan att vi ändå kan vara någorlunda civiliserade och upprätthålla en viss trovärdighet. Men tyvärr så börjar nu även den svenska trovärdigheten naggas i kanterna.

Vi blir påverkade av en massa saker som händer runt omkring oss, och vår tidigare inställning gällande moral börjar sakta men säkert luckras upp. Ord som samarbete, visa hänsyn och hjälpsamhet är gamla och omoderna ord som har bytts ut till oenighet, respektlöshet och en obotligt stark egoism.

Kan tänkas att jag är väldigt naiv i mitt tänk och mina önskemål. Men låt mig då få vara naiv, och i min enfald tro på ett samhälle där respekt, tillit och hjälpsamhet är viktigare än egoismens brutala framfart.

Jörgen Olsson

Limhamn